

[Finansministeren.]

Folk, som sparer i bestemte Institutioner, og en anden for dem, der sparer i andre Institutioner. Jeg sætter megen Pris paa Opsparingsvillien i Danmark, jeg gør, hvad jeg kan i de Kredse, hvor jeg har Indflydelse, for at Opsparingen kan fremmes, men den bedste Maade at fremme den paa er efter min Mening at lære Folk Sparsommelighedens Betydning, ikke først og fremmest den høje Rentesats' Betydning. Den har vist alligevel mindst Betydning for Sparsommeligheden her i Landet.

Ellinger: I Anledning af en Udtalelse af det ærede 13de landstingsvalgte Medlem (Simonsen) vil jeg gerne bemærke, at det ikke var ganske rigtigt, naar han sagde, at det i Loven om Universitetsundervisningen i Aarhus er slaaet fast, at Staten betaler Lønningerne — det ærede Medlem tilføjede, at saa burde den ogsaa betale Pensionerne. Bestemmelsen i Loven lyder saaledes:

„Naar der i Henhold til foranstaaende maatte blive iværksat Universitetsundervisning paa nævnte Omraader, kan der ved Bevilling paa Finansloven ydes Driftstilskud hertil.“

Ud over denne Bestemmelse findes der intet med Hensyn til Statens Forpligtelser. Det ligger derfor i Ministeriets og Rigsdagens Haand at fortolke denne Driftstilskudsbemærkning i hvert enkelt Tilfælde.

Hauch: Det er ganske rigtigt, naar den højtærede Finansminister forudsætter, at vi ikke indenfor mit Parti har til Hensigt at stille Forslag om Ændringer i Finanslovsforslaget, og det hænger sammen med hele den Stilling, vi har overfor Spørgsmaalet om den Indflydelse, som det kan være naturligt, at det høje Landsting har paa Finansloven. Og jeg skulde overhovedet ikke have gjort min Bemærkning, dersom den højtærede Minister ikke havde givet Anledning dertil. Men den højtærede Minister kom i sin Argumentation med en Udtalelse om, at vi fra Venstres Side med stor Styrke havde fremholdt Kravet om, at der skulde finde Besparelser Sted, og derfor var det inkonsekvent af os at rejse Spørgsmaal om enkelte mindre Bevillinger paa Finansloven. Overfor denne Opfattelse vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at vi fra vor Side er ganske klar over, at der ikke kan finde de Besparelser Sted, som vi mener, Tiden kræver under de nuværende økonomisk vanskelige Forhold, medmindre

man gaar til Gennemførelsen af væsentlige Ændringer i de bestaaende Love, som skaber de store Udgiftsposter baade paa Finansloven og i Amternes og Kommunernes Budgetter. Vi har jo ogsaa, som den højtærede Minister ved, gjort Skridt til, at der kunde komme Forhandlinger i Gang om noget saadant, idet vi har stillet Forslag i den Henseende i det høje Folketing, endogsaa straks efter Rigsdagens Sammentræden.

Det glæder mig meget at erfare — og jeg tror naturligvis det er rigtigt —, at den højtærede Finansminister er en Ven af Opsparing. Men mon det ikke vilde være rigtigt af den højtærede Minister en Gang imellem at minde sig selv derom i Forbindelse med Spørgsmaalet om de Skatte love, som Ministeren dog ikke saa sjældent præsenterer for Rigsdagen og jo tillige i rigt Maal faar Rigsdagen til at vedtage i den Situation, vi i Øjeblikket befinder os i?

J. Jensen-Klejs: I den højtærede Finansministers sidste Udtalelser sporede jeg et Tilsagn om, at den omtalte Bevilling kunde genopstaa. Herfor takker jeg, og jeg skal saa ikke fortsætte Diskussionen om dette Emne. Jeg maa dog have Lov til at tilføje, at jeg ikke kan tænke mig, der var noget som helst til Hinder for, at ogsaa Arbejdere i København kunde faa Tilskud til Opsparing i Lighed med, hvad der sker i Provinskøbstæder og Landkommuner. Naar den højtærede Finansminister synes at ville gaa saa vidt at rejse det Spørgsmaal, om der skal gives en Tillægsrente til al Opsparing, maa jeg sige, at det ligger langt ud over, hvad jeg har tænkt mig. Jeg mener vel, at man kan rette Opfordring til Opsparing ogsaa til den mere bemidlede Del af Befolkningen — jeg mener ogsaa, at man kan gøre det med nok saa stor Ret i en Tid som denne —, men et andet Spørgsmaal er, hvem der skal have en Præmie for sin Opsparing. Saa maa man begrænse sig, og det er netop det, der gør, at disse Foreninger bør have dette Tilskud, at de skelner meget nøje imellem, om det er velsituerede Folk, der benytter dem til Opsparing, eller det er den tjenende Ungdom. Dette Skel kan ikke drages, hvis man vil udvide Problemet til at omfatte al Opsparing. Jeg mener altsaa, at man kan rette Opfordring til Opsparing til videre Kredse, men Præmiering af den maa man indskrænke til dem, der har sværest ved at præstere en Opsparing.

Simonsen: Jeg forstaaer ikke, at det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) oplæste et Afsnit af Loven angaaende